

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος > 4,50
Τριμήνος > 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

«Ὁχι, δὲν ἦταν δυνατό! Ἡ ἐκλογή τῆς ἐγένεεν εὐκόλα. Θάπαντοῦσε στὸν κτηματία, ὅτι προτιμᾷ νὰ μείνῃ μαζί του. Καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, γιατί ἡ καλὴ Κολέττα ἀγαποῦσε ἀκόμη τὸ μεγάλο τῆς ἀδελφὸ, ποῦ τὴν εἶχε πάρῃ ὅταν ἐμείνε ὀλομόναχῃ καί, ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, εἶχεν ἐργασθῇ κι' ἀγωνισθῇ γιὰ νὰ τὴν θρέψῃ. Πόσες φορές, στὴ μικρὴ κατοικία τῆς οδοῦ Σερπάντ, τὸν ἐβλεπε τὴν νύκτα, ἀργά, νὰ διαβάζῃ ἢ νὰ γράφῃ, καὶ τοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς: «Πλάγιασε τώρα καὶ σύ, θὰ σοῦ πονέσῃ τὸ κεφάλι, ποῦ διαβάξεις τόσην ὥρα!» Κ' ἐκείνος τῆς ἀπαντοῦσε: «Γιὰ σένα ἐργάζομαι· ἂν δὲν ἀγρυπνοῦσα ἀπόψε, αὔριο τὸ πρωὶ δὲν θάχες τὴν τσοκολάτα σου!»

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ εἶχε χαραχθῇ ἐντὸ παιδικό τῆς μυαλό κ' ἐσυλλογίζετο ἐκεῖνον ποῦ ἀγρυπνοῦσε τότε γι' ἀγάπῃ τῆς. «Ἔτσι μ' ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ μείνῃ μετὰ τὸν Ἀλβαράδο, σιωποῦσε διστακτικῇ...

Ἀλλὰ ὁ καλὸς ἀνθρώπος, ποῦ τὴν κρατοῦσε τώρα στὰ γόνατά του, ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἐπερίμενε, καὶ σιγὰ τὴν ξαναρώτησε:

— Λοιπόν;.. Πές μου τὴν ἀλήθειαν, Κολέττα.

Πές μου τὴν, χωρὶς κανένα φόβο... Ἡ Κολέττα εἶδε τότε κοντὰ τῆς, πολὺ κοντὰ τῆς, τὸ πρόσωπο τοῦ θετοῦ τῆς πατέρα, ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησιν, εἶδε τὰ μεγάλα του μάτια, ἔτοιμα νὰ δακρῦσουν μετὰ τὴν ιδέα ὅτι θὰ τὴν ἀποχωρίσθῃ, καὶ —δὲν μπόρεσε πιά νὰ βυστάξῃ.

— Μπαμπά!.. ἐφώναξε μόνο.
Κι' ἀγκά-

«Οἱ ἀραπάδες ἐμείναν ἐκλιμβοὶ μπροστὰ σὲ τόσο λούσο...» (Σελ. 343, στ. β').

λιάσε τὸ λαιμό του σφικτά, πολὺ σφικτά. Ὁ Ἀλβαράδο ἄφισε κραυγὴ χαρᾶς. Αὐτὸ ἦταν! Πρῶτὴ φορὰ ἀκούγε τὴν Κολέττα νὰ τὸν φωνάζῃ μπαμπά μετὰ τὴν τρυφερότητα, μετὰ τὴν συγκίνησιν, χωρὶς νὰ προσθέτῃ στὴ γλυκεῖαν λέξιν καὶ τὸ ἐπίθετον «Βραζιλιανός», ποῦ ἄλ-

λῃ φορὰ τῆς εἶδεν χαρακτῆρα μᾶλλον ἀστείον... Ὁχι, ὅχι! σήμερον ἦταν ἄλλο πρᾶγμα! Τὸν ἔλεγε μπαμπά μ' ὅλη τῆς τὴν σοβαρότητα. Καὶ ὁ Βραζιλιανὸς θὰ τῆς ἐδειχνε, ὅτι ἦταν πραγματικῶς ὁ μπαμπᾶς τῆς.

Δυστυχία 'ς ἐκεῖνον ποῦ θὰ πῆγαίνε τώρα νὰ τοῦ τὴν πάρῃ!..

Ὁ Ἑρρίκος παρακολούθησε μετὰ συγκίνησιν τὴν μικρὴ αὐτὴ σκηνή. Κι' ἅμα τελείωσε, ἐπίασε τὸ χέρι τῆς Κολέττας, τῆς τὸ ἔσφιξε καὶ τῆς εἶπε:

— Μπαβό!.. σὲ συγχαίρω. Ἐδιάλεξες καλὰ τὸν προστάτη σου, γιατί μπορῶ ἐγὼ νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι ὁ ἀδελφούλης σου Ἀγκλὰς εἶνε ὁ χειρότερος τῶν ἀνθρώπων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Βραζιλιανὰ κναβιάλια

Εἶχαν περάσῃ τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὴ συνάντησιν τῆς Κολέττας μετὰ τὸν ἀδελφόν τῆς, ἀλλὰ ὁ Ἀγκλὰς δὲν εἶχε φανῇ ἐντὸ ξενοδοχείου γιὰ νὰ γυρέψῃ τὴν ἀδελφὴν του, ὅπως τῆς τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ καὶ ὅπως παρακαλοῦσε νὰ τὸ κάμῃ ὁ Ἑρρίκος.

Θὰ τὸ σκέφθηκε φαίνεται ὁ καιοῦρος καὶ θὰ τὸ βρῇκε ἐπικίνδυνον. «Ἄν, πραγματικῶς, ὁ Ἀλβαράδο, δὲν τοῦ εἶδεν τὸ κορίτσι μετὰ τὸ καλὸ, θάναγκάζετο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ βοήθειαν τῆς ἐξουσίας, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ δώτῃ ἐξηγήσεις γιατί ἄφισε τὴν ἀδελφὴν του μόνῃ στὴ Γαλλίαν κ' ἐφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, καὶ γιατί ἀπὸ τότε δὲν ἐφρόντισε καθόλου γι' αὐτήν. Ὁλ' αὐτὰθὰ τοῦ ἦταν πολὺ ὀχληρά. Κ' ἔτσι ἀνέβαλλε φρόνιμα τὴν ἐπί-

«Ἔτσι ἐξεστράτευσε ὁ ντὰ Σίλβα ντὲ Ἀλβαράδο...»

σκεψί του στο Ξενοδοχείο "Οβενίντα."

Ο κτηματίας, από τάλλο μέρος, δεν έδειχνε πως συλλογίζεται καθόλου την συνάντησή εκείνη της Κολέττας με τον αδελφό της.

Ήταν αποκριές κ' έννοουσε να διασκεδάσει τα τελευταίες ημέρες, στο Ρίο, με τα παιδιά. Γι' αυτό τους μιλούσε τώρα διαρκώς. Και το σχέδιό του ήταν να βγούν στους δρόμους με άμαξες άνθο στολισμένο πολυτελές ταξί και να παίξουν χαρτοπόλεμο «που να πάει καπνός».

«Ο Άλβαράδο γελώντας και χαρούμενος...» (Σελ. 342, στ. γ') περιεργα τα καρναβάλια στο Ρίο - Ιανέριο. Διακοούν σχεδόν ένα μήνα και 'ς όλο αυτό το διάστημα, η σοβαρή ζωή σταματά σχεδόν στην πρωτεύουσα της Βραζιλίας. Δεν βλέπεις στους δρόμους παρά μασκάρατες, άμαξια στολισμένα και μάχες με κομψοί και με άνθη. Οι μαύροι και οι μιγάδες, άνδρες και γυναίκες, είναι οι κύριοι του δρόμου. Όλο τον χρόνο μαζεύουν λεπτά, για να τα ξεδεύσουν αλύπητα στα καρναβάλια. Μήνες προηγήτερα ή άραπίνες έτοιμάζουν το αποκριάτικο κοστούμι τους, που είναι συνήθως ούρα ή κόκκινο, με χρυσά και ασήμενα στολίσια. Οι άραπάδες πάλι ντύνονται σαν τζέντλεμαν(*)

της τελευταίας μόδας, με τη διαφορά ότι, επειδή κάποτε τα βερνικωμένα παπούτσια τους στενεύουν, τα βγάλουν κ' εξακολουθούν να τρέχουν και να χοροπηδούν ξιπόλυτοι...

Αδύνατο να περάσει ξένος από ένα μεγάλο δρόμο σαν την Κεντρική Λεωφόρο (Αβενίντο Τσεντράλε). Δέκα, είκοσι άραπίνες θα τον περικυλώσουν άμέσως και θα τον ζουρλάνουν με φωνές, με κομψοί, με μυρωδιές, με τράκες και μάλλα πυροτεχνήματα, που τανάβουν ακόμη και την ημέρα, έτσι για να κάνουν κρότο και να ξεδεύουν λεπτά.

Όπως στον καιρό των Ρωμαϊκών

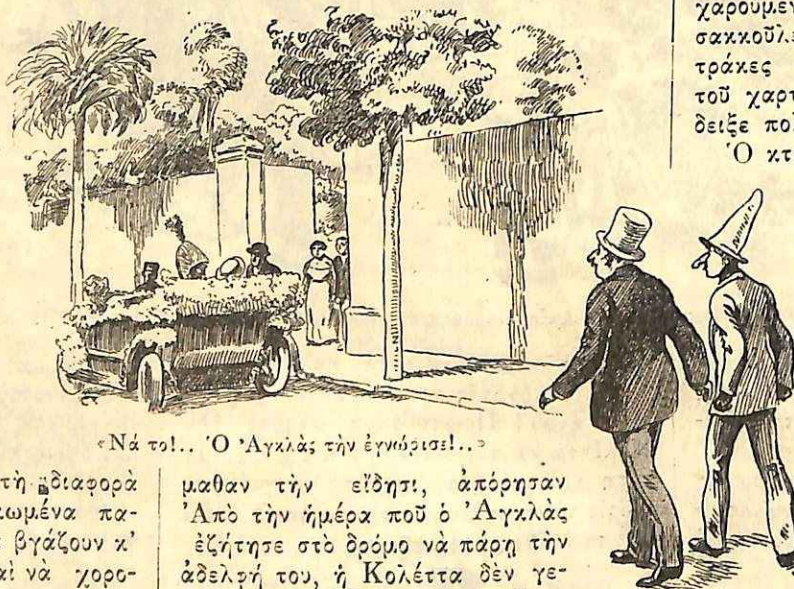
(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 334.

Κρονίων, οι ύπνρεται όχι μόνον δεν υπακούουν τους κυρίους των 'ς όλο το διάστημα των καρναβαλιών, αλλά έχουν και την άξια να τους επιβάλλουν την θέλησή των. Οι μαγειρίσες εξαφνα γυρίζουν στο σπίτι άρτου περάσουν ή μασκάρατες και άρτου καούν τα πυροτεχνήματα, χωρίς να της μέλη αν επέρασε πρό πολλού ή ώρα του γεύματος ή του δείπνου. "Όσο γι' αυτές, δεν πεινούν καθόλου, γιατί έξω εξαφανίζονται σωροί λιχουδιές. Έτσι, στα σπίτια μαγειρεύουν ή κυρίες μόνες τους ή βγαίνουν κ' αυτές να φάγουν έξω και να λάβουν μέρος στον χαρτοπόλεμο.

Οι πλουσιώτεροι νοικιάζουν άμαξια, που εκείνες της ημέρας είναι ακριβώτατα, και αρχίζει μια παρέλασις, εν αναιδοκατέδραμα, που διαρκεί ώρες ολόκληρες στην Κεντρική Λεωφόρο. Συχνά, μεταξύ δυ άμαξιών, συνάπτειται θεινή μάχη με κομψοί. Τάλλα τότε σταματούν, για να την παρακολουθήσουν μ'έξυπνα σχόλια και με γέλια δυνατά, στο τέλος δε με γιούχα για τον νικημένο, που σπεύδει να εξαφανισθί στο βάθος του άμαξιού του.

Ο φίλος μας λοιπόν Άλβαράδο είχε παραγγείλη ένα ανθοστλίστο αυτοκίνητο για την τελευταία Κυριακή.

Όταν ή Κολέττα κ' ο Έρρίκος έ-

«Νά το!.. Ο Άγκλās την εγνώρισε!..»

μαθαν την είδησι, άπόρησαν. Από την ημέρα που ο Άγκλās έζητησε στο δρόμο να πάρη την αδελφή του, ή Κολέττα δεν γελούσε πιά. Έσυλλογίζετο διαρκώς, και με κάποια τύψη, τον μεγάλο της αδελφό, που τον εγκατέλειψε για να μείνη με τον Βραζιλιανό της μπαμπά.

Τά λόγια που έξεφυγαν από το στόμα του Έρρίκου, την έβασάνιζαν κ' έπροσπάθησε να τον κάμει να εξηγηθί.

— Γιατί μου είπες, τον ρώτησε, ότι ο αδελφός μου δεν είναι καλός άνθρωπος;

— Γιατί αυτή είναι ή αλήθεια, άποκρίθηκε ήσυχα ο μικρός ήθοποιός.

Άλλά μ' όλη της την επιμονή, ή Κολέττα δεν μπόρεσε να του άποσπάσει

τίποτε περισσότερο. Ο μικρός μας φίλος, που έφροδίζτο μήπως είχε πη και πάρα πολλά, κρατούσε τώρα φρόνιμη σιωπή και, ότο κ' αν τον παρακαλούσε ή Κολέττα, δεν της άπαντούσε παρ' αυτό:

— Αδύνατο να σου τά διηγηθώ τώρα όλα. Δεν είναι ακόμη καιρός. Άλλά σε λίγο θα τά μάθης. Μέλις μου δώσε ή κ. Άλβαράδο την άδεια να μιλήσω, να σου πω πράγματα, που θα φρίξη!

Έννοείται, ότι τά μισόλογα αυτά δεν καθυτύχζαν την Κολέττα, άλλ' άπειναντίως έυεγάλωναν τους φόβους της. Ο Έρρίκος πάλι δεν έννοουσε την καινούργια ιδιοτροπία του Βραζιλιανού. Ένόμιζε, ότι ύστερ' άπ' όσα συνέβησαν, ύστερ' άπό της ροβέρους του Άγκλās, το καλλίτερο που είχε να κάμει ή κ. Άλβαράδο δεν ήταν βέβαια να πάρη εν άμαξί και να γυρίζη στους δρόμους την τελευταία Κυριακή!

Μήπως, — έσυλλογίζετο με λύπη, — βλέπων ότι δεν πήγαιναν να του πάρουν την Κολέττα, ο κτηματίας έτκόπευε νάψιτη άκαταδίωκτο τον Άγκλās; Και όμως ήταν τώρα ή μόνη του έλπίς... Ο δυνάτος κ' έξυπνος αυτός Βραζιλιανός που έκυρίευε τη Λευκή Οικία, θα μπορούσε, αν ήθελε, να τσακώση και τον κακούργο...

Το μεσημέρι, όταν ή κ. Άλβαράδο έγύρισε στο ξενοδοχείο, γελαστός και χαρούμενος, με ολόκληρο φορτίο άπό σακκούλες με κομψοί, σερπαντίνες, τράκες κ' άλλα διάφορα πυρομαχικά του χαρτοπολέμου, — ο Έρρίκος δεν έδειξε πολύ μεγάλο ένθουσιασμό.

Ο κτηματίας είδε τά καταβασμένα μούτρα του παιδιού κ' έθαλε τά γέλια.

— Φαίνεται, είπε, ότι έσένα, Έρρίκο, δεν σου παρέρηται τά καρναβάλια.

— Κατά τάς περιστάσεις! άποκρίθηκε ο μικρός. Ο Άλβαράδο καμώθηκε πως δεν καταλαβαίνει.

— Πώς; είπε, κατά τάς περιστάσεις; Και θέλεις καλλίτερη «περίστασις» άπό σήμερα για χαρτοπόλεμο; Δεν είναι ή τελευταία Κυριακή;

— Επειτα έπρόσθεσε:

— Καλλίτερα όμως που δεν σάρεσει αυτή ή διασκέδασις, γιατί δεν είχα σκοπό να σε πάρω.

Και λέγων αυτά, ο κτηματίας εκύτταξε τον Έρρίκο με τόσο πονηρό βλέμμα, ώστε ο μικρός μας φίλος έμάντευσε ότι κάτι τρέχει... Επειδή όμως ήταν παρούσα κ' ή Κολέττα, περιωρίσθηκε ναποκριθί, με μια έγκαρτέρησι που την εξέπληξε:

— Α, δεν θα με πάρτες και μένα; Πολύ καλά! θα μείνω στο ξενοδοχείο.

Άλλά ή Κολέττα δεν το έννοουσε αυτό και διαμαρτυρήθηκε για την άδικία.

— Γι' αυτό, έρώναζε στον μπαμπά της, δεν θέλεις νάλθη μαζί μας κ' ο Έρρίκος; Είναι τιμωρία;

Ο Άλβαράδο εκύτταξε πρώτα τον Έρρίκο, άλλαξε μαζί του ένα βλέμμα έκφραστικό, κ' έπειτα άποκρίθηκε:

— Ναι, είναι τιμωρία... κ' αυτός ξέρεις γιατί... Αλήθεια, μικρέ;

Η Κολέττα δεν έπέμεινε. Άρκετά έξυπνη ώστε να καταλάβη άμέσως, ότι κ' άλλο μυστήριο εκρύπτετο έδω, έκαμε κανονική μεταβολή και βγήκε άπό το ζωμάτιο. Ηθελε να τους δείξη μ' αυτό, ότι «δεν έτρωγε άχυρα»...

Αμα ο Έρρίκος έμεινε μόνος με τον κτηματία, τον ρώτησε με άγωνία:

— Συμβαίνει τίποτα, κύριε Άλβαράδο; Έχτες είδησεις άπό τον Άγκλās;

— Α, κατεργάρι! έρώναζε ο Βραζιλιανός γελών και κτυπών χαιδευτικά το μάγουλο του παιδιού άμέσως μυστικές ότι κάτι λάκκον έχ' ή φάβα και ότι ο σενιόρ ντά Σίλβα ντε Άλβαράδο δεν πάει να κάνη χαρτοπόλεμο άπλώς για διασκέδασι!..

— Μπα! έκαμε ο Έρρίκος, δεν ήταν δύσκολο να το καταλάβω. Πρό τριών ημερών δεν εκηρύζατε τον πόλεμο έναντιον του Άγκλās, που θέλητε να σας πάρη την Κολέττα;.. Ημουν λοιπόν ήττος και βέβαιος... Άνθρωπος σαν και σας, δεν μπορεί νάχη παρά ένα λόγο.

Η διπλωματική κυτή άπάντησις ευχαρίστησε πολύ τον κτηματία.

— Και όμως, είπε, έχάλασες τά μούτρα σου, όταν είδες τά κομψοί... Μ' αυτά, συλλογίστηκες, θα πολεμήσωμε τώρα ένα τέτοιο κακούργο;.. Έ, δεν είχες άδικο! Δεν ξέρεις έσύ ότι τά πιό αλλόκοτα όπλα είναι κάποτε τά πιό επικίνδυνα. Έννοια σου όμως, με κομψοί θα τσακίτω σήμερα τον κύριο Άγκλās και με σερπαντίνες θα τον δέτω!

Ο Έρρίκος ήξευρε άρκετά καλά τον Άλβαράδο, ώστε να μην εκπλαγή πολύ άπ' αυτά τά λόγια. Έντούτοις έτόλμησε να ζητήση μερικές εξηγήσεις.

— Σήμερα λοιπόν θα τσακώσετε τον γαμπρό μου; ρώτησε.

— Τό έλπίζω.

— Με τά κομψοί;

— Με τά κομψοί... Έλα τώρα, φθάνει. Δεν θα σου πω τίποτα άλλο. Έχε μόνο ύπομονή ως το βράδυ, κ' έλπίζω νακούσης ευχάριστα.

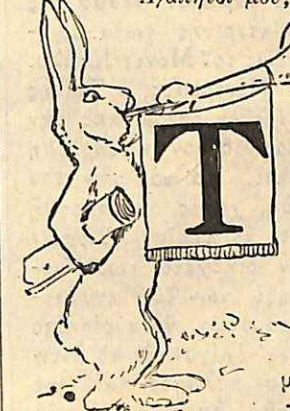
Μετὰ τό πρόγευμα, στη μία, το άνθοστλίστο αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ξενοδοχείου, όπου το τριγύρισαν άμέσως πολυάριθμοι περίεργοι, μαύροι και άσπροι, θαυμάζοντας τον πολυτελή και καλαίσθητο στολισμό του.

Όταν ήλθαν σε λίγο οι ύπνρεται του ξενοχείου και φόρτωσαν στο άμαξί όλα εκείνα τά πακέτα και της σακούλες με τά «πυρομαχικά» που είχαν άγοράσει ο Βραζιλιανός, οι άραπάδες έμειναν έκθαμβοι μπροστά σε τόσο λούσο και σε τόσο άφρονία.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

HN άλληληρορά σας μιλήσα για κά ποιο μικρόν Ιρλανδό, που έφευρε μια σπουδαία βαφή χωρίς άνελίνα, και που κατάρθωσε να πάρη άμέσως προνόμιο και μισθό άπό την Άγγλική Κυβέρνησι. Προχθές έδιάδασα σε μια έφημερίδα, ότι κ' άλλα παιδιά, τώρα με τον πόλεμο, καταγίνονται εις έφευρέσεις πολεμικές ή βιομηχανικές, — που επάνω-κάτω είναι το ίδιο, γιατί με τη βιομηχανία (και για τη βιομηχανία, αν θέλετε,) γίνονται οι πολέμοι. Και θα σας διηγηθώ την περιέργη ιστορία ενός παιδιού δώδεκα χρονών, άπό το Λονδίνο, που ετύχησε να κάμει μια μικρή τελειοποίησι στο τουφέκι των στρατιωτών.

Τον περασμένο χειμώνα, το Έγγλεζάκι αυτό έτυχε ναρρωστήση. Έμεινε λοιπόν στο σπίτι και στο κρεβάτι κάμποσες έβδομάδες. Σ αυτό το διάστημα, και μάλιστα της τελευταίας ημέρας της αναρώσεως, το παιδί έδιάβαζε, έσχεδιάζε, έζωγράφιζε κ' έπαίξε, όπως κανονικά, όταν είναι ύπυχρεωμένα να μένουν στο κρεβάτι. Μια μέρα, μέσ' στα παιχνίδια του, ζωγράφησε κ' ένα τουφέκι. Άλλά δεν ξέρω πως του ήλθε, — ίσως και κατά λάθος, — να κάμει στο σχέδιο μια παραλλαγή. Εκεί δηλαδή που το άντέγραφε, το άλλαξε μια λεπτομέρεια. Άρτο βαρέθηκε τη ζωγραφική, πέταξε το σχέδιό του και κοιμήθηκε. Έστερα του έψυνησε, έπιασε άλλο παιχνίδι...

Τό βράδυ όμως όταν γύρισε άπό την εργασία του ο πατέρας και μπήκε στην κάμαρα να ιδί πως είναι ο μικρός του άρρωστος, έσκυψε και σήκωσε άπό κάτω ένα χατί.

— Μπα! έκαμε, άρτο το κύτταξε μια στιγμή έσύ ζωγράφισες αυτό το τουφέκι;

— Έγώ, βέβαια... Είναι καλό;

— Ναι, ναι, πολύ όρατο... Άλλά έχω ένα μικρό λάθος. Έδω, άπό πίσω, το σιδεράκι αυτό δεν είναι έτσι.

Τό ξέρω, άποκρίθηκε τότε με τσιπές ο μικρός, αλλά τώκανα έχω, έπίτηδες. Έτσι μου φαίνεται καλλίτερον. Δεν βρίσκετε καί σείς;..

Τώπε άρα γε για να μπάλωση το λάθος του; Άδιόφορο! Ο πατέρας το πήρε τοίς μετρητοίς. Και κάμποση ώρα έμεινε να κυτάζη το σχέδιο, συλλογίζομενος αν πραγματικώς το σιδεράκι εκείνο «έτσι» ήταν καλλίτερον». Σε τί συμπέρασμα έφθασε άρα γε; Έ, ο πατέρας δεν είχε και πολλές ειδικές γνώσεις. Έμεινε με την αμφιβολία. Άλλά, για να ευχαριστήση τον άρρωστό του, έκρινε καλό να χαμογελάση και να του πη:

— Μπράβο! έσύ, βλέπω, έκαμες μια έφευρέσι. Φαντάσου να την παραδέχονταν το Έπουργείο των Στρατιωτικών!

Αυτό έφθασε, για να πεισθί άμέσως ο μικρός, ότι ή άρρώστια του τον έκαμε έφευρέτη. Και άπό τη στιγμή εκείνη, άλλο δεν έσυλλογίζετο παρά πως να χρησιμοποιήση την έφευρέσι του.

Χωρίς να πη σε κανένα τίποτα, — μιλιά! — άντέγραψε καθαρώτερα το πρώτο σχέδιο, έκαμε και μια έκθεσι «άνανυτική», έκαμε κ' ένα γράμμα σαν άναφορά, και όλα μαζί, σχέδιο, έκθεσι και γράμμα, τάστειλε κρυφά στο Έπουργείο. Δεν έδυσκολεύθηκε γι' αυτό. Χαριτιά και φακέλλους είχε στην κάμαρά του. Έίχε ακόμη κ' έναν ύπνρετή, που ανέλαβε πρόθυμα να ρίξη το γράμμα του μικρού του κυρίου στο ταχυδρομείο, και να μην το πη ούτε του μπαμπά, ούτε της μαμάς...

Κι' ο μικρός έπερίμενε. Σηκώθηκε άπό το κρεβάτι, βγήκε άπό την κάμαρά του, βγήκε κ' άπ' το σπίτι, ξαναπήγε και στο σχολείο, — κ' όλο περίμενε... Πέρασαν ημέρες, έβδομάδες, μήνες... Άρχισε πια να πέλπίζεται. Δεν θάταν τίποτα ή έφευρέσις του. Ο μπαμπάς τον πήρε στο λαιμό του μετ' κομπλιμένο του και τον έκανε να γίνη «ρεζίλης» στον κ. Έπουργό...

Κι' εξαφνα μια μέρα, εκεί που δεν περίμενε πια τίποτα, να σου και τούρχεται ένας φακέλλος χονδρός, μεγάλος, έπίσημος με την σφραγίδα του Έπουργείου των Στρατιωτικών! Τον άνοίγει — και τί να βρή μέσα; Ένα τσέκι τριών χιλιάδων λιρών! Ω, θαύμα! Η έφευρέσις είχαν εκκριθί άπό την ειδική Έπιτροπή του Έπουργείου και τά χρήματα εκείνα ήταν ή άμοιβή του έφευρέτη! Έτσι το τουφέκι του Άγγλου στρατιώτη θα έχη τώρα μια τελειοποίησι, που τη βρήκε παίζοντας ένα παιδί δώδεκα χρονών! Τί ευτυχισμένο!..

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

Ἄλλ' ἡ προφύλαξις του ἦτον ὁλως διόλου περιττή. Κανείς δὲν ἔδωκε τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὸν Τώνην, ὁ ὁποῖος ἡμῶρες, μὲ ὄλην του τὴν ἀνεσιν, νὰ ἐρευνήσῃ ὅλον τὸ πλοῖον.

Ἐπεσκέσθη οὕτω τὸ ὑπόστρωμα, τὴν τραπέζαν, τὰ σαλόνια, τοὺς θαλαμίσκους ὅλους. Ἀλλὰ πούθεν, οὔτε ἕχνος Ναδίας. Ὁρριμένως τὸ κοριτσάκι δὲν εὐρίσκετο μέσα εἰς τὴν θαλαμηγόν!

Ὁ Τώνης ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὰς ἰδίας προφυλάξεις, ὅταν ἔξαφνα μία ἄλλη ἰδέα τῷ ἤλθε. Μήπως ἡ Ναδία εὐρίσκετο εἰς τὸ κύτος;

Ἦρχισε τότε νὰ καταβαίνει τὰς κλίμακας καί, ἀφοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μηχανοστάσιον, κατῆλθε διὰ τῆς μακρᾶς σιδηρᾶς κλίμακος, ἡ ὁποία ὠδῆγει εἰς τὸ κύτος. Φθάσας ἐκεῖ, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ εἰς τὰ σκοτεινά:

— Ναδία! Ναδία!..

Ἐπειτα, συλλογισθεὶς ὅτι ἡ μικρὰ δὲν θὰ ἐνθυμεῖτο ἴσως αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὴν ἐφώνασε μ' ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἶχε δώσει ὁ ἴδιος:

— Μιμόζα!.. ἀγαπητὴ μου Μιμόζα!.. εἶσαι ἐδῶ!..

Καμμία ἀπάντησις! Ἡ Ναδία δὲν εὐρίσκετο οὔτε εἰς τὸ κύτος. Ὁ Τώνης δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ κάμῃ, ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν θαλαμηγόν, πρὶν ἢ ὁ πρίγκηψ Βόρις, ἐπιστρέφων, ἤθελε δώσει τὴν διαταγὴν τοῦ ἀπόπλου.

Ἡτοιμάσθη λοιπὸν νὰ νέλθῃ εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅταν, ἔξαφνα, ἕνας κρότος τὸν ἔκαμε νὰ ντραντρίχισῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἡ θαλαμηγὸς ἐκινεῖτο. Ἡ θαλαμηγὸς ἀπέπλεε.

Ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἤρχισε νὰ ναβαίνει. Ἄλλ' ἦτο ἀργά. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ κατάστρωμα, τὸ πλοῖον εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν προκυμαίαν. Καὶ ὁ δυστυχὴς γκροῦμ ἔδλεπε μὲ τρόμον τὰ σπῖτια τῆς καὶ τὰ παραπήγματα νὰ βυθίζωνται, νὰ χάνωνται ὅλον ἐν εἰς τὸ ἐσπερινὸν σκότος.

Ἡ θαλαμηγὸς, ἀφοῦ ἐστράφη περὶ αὐτὴν, διηθύνετο πρὸς τὴν ἑξοδὸν τοῦ λιμένος, ἡ ὁποία ἐφαίνετο εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα μέτρων, διακρινομένη ἀπὸ μίαν λάμψιν ἐρυθρὰν καὶ μίαν λάμ-

ψιν πρασίνην. Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Τώνη ἦτο νὰ ναραοιχθῇ εἰς τὴν κουπαστὴν καὶ νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡξευρε νὰ κολυμβᾷ καὶ ἡμποροῦσεν οὕτω νὰ σωθῇ.

Ὁρμησε πραγματικῶς διὰ νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλ' ἔσταμάτηεν ἔξαφνα ὡς ἀπολιθωμένος.

Εἶχεν ἰδῆ, διευθυνομένην πρὸς αὐτόν, τὸν πρίγκηπα Βόριν, ὁ ὁποῖος, περιπατῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀπελάμβανε τὸ λαμπρὸν θέαμα τῆς νυκτερινῆς φωταγωγῆσεως τοῦ Μόντε-Κάρλο.

Ἐντρομός, ὁ Τώνης ἐτρεξεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ ἐκρύβθη ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴν τὸν ἰδῇ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον διήρχετο τώρα μεταξὺ τῶν δύο κυματοθραυστῶν, θὰ εὐρίσκετο μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ τότε καθε ἀπόπειρα φυγῆς θὰ ἦτο ματαία...

Οὕτω, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὁ Τώνης ἐγενεῖν αἰχμάλωτος τοῦ πρίγκηπος. Καὶ κρυμμένος ἐκεῖ ὀπίσω, εἰς τὸ σκότος, δὲν εἶδεν οὔτε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐνεφανίσθησαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ἦσαν ὁ Ἰῶαν καὶ οἱ ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι ἐφθάναν πολὺ ἀργά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Αἰ χ μ α λ ω τ ο ς!

Κρυμμένος πάντοτε ὀπίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχον τῆς θαλαμηγού, ὁ δυστυχὴς Τώνης διηρωτάτο πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ περιπέτεια.

Δὲν ἡμποροῦσε, τρωόντι, νὰ ἔχῃ πλέον καμμίαν ἐλπίδα διαφυγῆς. Καὶ τὸ μόνον ποῦ ἐσκέπτετο τώρα, ἦτο πῶς νὰ μὴ πέσῃ ἀμέσως εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τὸν φοβερώτερον τῶν ἐχθρῶν του. Διότι ὁ Μάριος, ὁ συνένοχος του, θὰ τὸν ἐπληροφόρησε βεβαίως τί ρόλον ἐπαιζεν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ὁ μικρὸς γκροῦμ καὶ ἐναντίον του βέβαια θὰ ἐξέσπα ὅλος ὁ θυμὸς τοῦ κακοῦ πρίγκηπος.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ αἰχμάλωτος ἐσυλλογίζετο αὐτά, ἡ θαλαμηγὸς ἔπλεε μὲ ὀ-

λὴν τῆς τὴν ταχύτητα ἐπὶ τῆς γαλινιαίας θαλάσσης.

Ἦτο ὥρα!α ἐσπέρα, σελήνοφώτιστος, καὶ μύλις μία ἐλαφρὰ αὖρα ἐρρυτίδανε τὴν ἐπιφάνειαν. Δὲν ἦτο θάλασσα ἐκείνη, ἀλλὰ μία μεγάλη ἀργυρὰ λίμνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκινούντο μυριάδες ἰχθύων μὲ φωσφορίζοντα λέπια, ἐνῷ μακρόθεν, εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐλαμπον ὡς ἄστρα τὰ νανάρια τῆς φωτῆς τοῦ Μονακό.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ὁ Τώνης θὰ ἐθαύμαζεν αὐτὸ τὸ πανόραμα! ἀλλὰ τώρα δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ τὴν κρίσιμον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθη, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν του ἀφοβίαν καὶ γενναϊότητα.

Ἐπέρασεν οὕτω μισὴ ὥρα, ὅταν ἔξαφνα ὁ Τώνης ἤκουσε κρότον θημάτων πλησίον του. Ἐστρεψε μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος, ἡ ὁποία ὠδῆγει εἰς τοὺς θαλαμίσκους, διέκρινεν, εἶδεν, ἀνεγνώρισε... τὴν μικρὰν Ναδίαν!

Τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χερί ἕνας γέρον ναύτης, τὸν ὁποῖον τὸ κοριτσάκι ἡκολούθει τρομαγμένον.

Ἡ Ναδία εἰς τὸ πλοῖον!.. Πῶς ἐγίνετο αὐτό; Πρὸ ὀλίγου ὁ Τώνης δὲν εἶχεν ἐρευνήσῃ παντοῦ, χωρὶς νὰ νανκαλύψῃ οὔτε ἕχνος τῆς;

Πρὸς στιγμὴν ἐφραντάσθη, ὅτι ἦτο θῦμα αὐταπάτης. Κ' ἐτριψε δυο-τρεῖς φορές τὰ μάτια του διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ὠνειρεύετο.

Ἀλλ' ὅχι, ἦτο πραγματικῶς ἡ Ναδία, ἡ ἰδία ἡ Ναδία. Τὴν ἔδλεπε νὰ

προχωρῇ πρὸς αὐτόν καὶ ἤκουε μάλιστα τώρα τὸ παιδικὸ τῆς βατάρισμα, ὡς κελὰγμα πτηνοῦ, τὸ τόσο γνῶριμον εἰς αὐτὸν καὶ ἡγαπημένον.

Τὸ προαίσθημά του λοιπὸν δὲν τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ. Τὴν ἐπαυρίσκειν ἐκεῖ ὅπου ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο. Καὶ τὸ πρῶτόν του κίνημα, ἡ πρώτη του ὁρμή, ἦτο νὰ τρέξῃ, νὰ τῆς εἰπῇ: «Μὴ φοβάσαι, Ναδία μου! Εἴμ' ἐγώ, ὁ ἀδελφός σου, καὶ ἦλθα νὰ σε σώσω!»

Ἀλλὰ κατῶρθωσε νὰ συγκαταθῇ. Δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον αὐτὸ ποῦ θὰ ἔκαμνε...

Οὕτως ἡ Ναδία, συνοδευομένη πάντοτε ἀπὸ τὸν ναῦτην, διήλθεν ἀπ' ἐμ-πρὸς του, ἐνῷ ὁ Τώνης, συνειθισμένος πλέον νὰ κρύπτεται, ἐκρότησε καὶ τὴν ἀναπνοήν του, ἀπὸ φόβον μὴ προσδοθῇ. Εὐτυχῶς, αὐτὸ δὲν συνέβη. Ὁ ναύ-

τῆς μὲ τὸ κοριτσάκι ἐπροχώρησεν εἰς τὸ κατάστρωμα, χωρὶς νὰ ναντιληθῇ τὴν παρουσίαν τοῦ Τώνη.

Τότε μόνον ὁ μικρὸς μας φίλος ἀνέπνευσεν ἐλεύθερα καὶ παρετήρησεν, ὅχι χωρὶς ἐκπληξίν, ὅτι ἕνας κρύως ἰδρὼς ἐβρεχεν ὅλον του τὸ σῶμα.

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ μακρόθεν τὴν Ναδίαν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ παίζῃ μόνη τῆς μὲ τὰ παιγνίδια ποῦ τῆς ἔδωκεν ὁ ναύτης, ἐνῷ αὐτὸς ἤναψε τὴν πίπαν του καὶ ἐστρήριχθη εἰς τὴν κουπαστήν, διὰ νὰ καπνίσῃ, παρὰ κολοῦθῶν μὲ ρεμβὸν βλέμμα τὴν μακρὰν ἀργυρὰν αὐλακα, τὴν ὁποίαν ἄφινεν ὀπίσω του τὸ πλοῖον.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἡ Ναδία ἐζάνη ὅτι ἐκουράσθη νὰ παίζῃ μόνη τῆς καὶ, πλησιάζασα τὸν γέροντα φύλακα τῆς, ἤρχισε νὰ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ μανίκι μ' ἐπιμονὴν παιδικήν.

Ὁ ναύτης, ἀνησυχολημένος πάντοτε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀρρώδη αὐλακα, δὲν ἔδωκε κατ' ἀρχὰς προσοχὴν. Εἰς τὸ τέλος ὅμως, θυμωθεὶς διὰ τὴν ἐπιμονήν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ κοριτσάκι ἐξηκολούθει νὰ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χερί, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ τὸ ἐσπρωξεν ἀγρίως.

Ἡ Ναδία, ποῦ δὲν τὸ ἐπερίμενε αὐτό, ἔχατε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν, ἐκβάλλουσα σπαρακτικὰς κραυγὰς, ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μᾶλλον παρ' ἀπὸ τὸν πόνον, ὅπως συμβαίνει συνήθως μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ ποῦ πίπτουν.

Ἀλλ' αἱ κραυγαὶ αὗται ἀντήχησαν εἰς τὴν ἀδελφικὴν καρδίαν τοῦ Τώνη, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ ἰδῇ ὅτι ἡ Ναδία δὲν ἔπαθε τίποτα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ καὶ τὴν ἀφροσύνην τοῦ κινήματός του, ἐξώρμησεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν κρύπτην τοῦ καὶ ἐτρεξε πρὸς τὴν μικρὰν του φίλην, φωνάζων αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν:

— Μὴ φοβάσαι, Ναδία μου, μὴν χλαῖε! Εἴμ' ἐγώ! ἐδῶ!

Ἡ μικρὰ, σκηθεῖσα ἐκείνην τὴν στιγμὴν, σῶα καὶ ἀδελφίς, καὶ ἀναγνωρίσασα τὸν ἀδελφόν τῆς, ἔπαυσεν ἀμέσως τὰ κλάματα καὶ ἐτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν του μὲ χαράν.

— Τώνη! ἐφώνασε, Τωνάκη μου!.. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ περισσότερα. Ἀλλως τε τὸ ὄνομα Τώνης ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὀλίγας λέξεις ποῦ κατῶρθωσε νὰ μάθῃ κατὰ τὴν βραχείαν διαμονὴν τῆς εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ ψαρά.

Ὁ ναύτης, βλέπων ἕνα ἄγνωστον παιδί νὰ νανυκτῇ ἀπὸ τὸ σκότος καὶ νὰ ὀρμᾷ πρὸς τὸ κοριτσάκι ποῦ τῷ εἶχαν ἐμπιστευθῇ, ἔσπευτε νὰ παρεντεθῇ καὶ νὰ τοὺς χωρίσῃ.

— Εἰ τοῦ λόγου σου! εἶπε σείων τὸν Τώνην, ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες καὶ ποῖς εἶσαι;

— Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσα; δὲν εἶνε δική σου δουλειά! ἀπεκρίθη ὁ Τώνης. Ποῖος εἶμαι; ἂ, θάγγησες πολὺ νὰ τὸ μάθῃς!

Καὶ λέγων αὐτά, ὁ μικρὸς ὠρῶθη καὶ ἐκορδῶθη σὰν πετεινὰ ἀπὸ τὸν ναῦτην, εἰς τὸν ναῦτην, ὅτι δὲν τὸν ἐφοβεῖτο.

Ὁ γέρον ὅμως ἦτο ὑψηλός, διπλάσιος σχεδὸν ἀπὸ τὸν Τώνην, ἐφαίνετο δυνατός καὶ ἐφθανε νὰ κάμῃ ἕνα κίνημα, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν μικρὸν αὐθάδη, ὅτι καθε ἀντίστασις ἦτο περιττή.

Ἡ Ναδία ἐξ ἄλλου, ἐπὶ τῆς ἀντίστασις ἦτο περιττή. Ὁ Τώνης ἤλθε ὡς νὰ ἐννοῦσεν, ὅτι ὁ Τώνης ἤλθε νὰ τὴν σώσῃ, τὸν ἐπλησίασε πάλιν καὶ, κρεμασθεῖσα ἀπὸ τὸν λαιμόν του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν τῆς χειρῶν, ἐξεδίλωκε μὲ ὀξείας κραυγὰς, ὅτι ἡ θέλησίς τῆς, ἡ σταθερά τῆς ἀπόφασις ἦτο νὰ μὴν τὸν ἀφίσῃ πλέον.

Ἡ κίνησις αὕτη βεβαίως θὰ παρετείνετο, ἂν καὶ τέταρτον πρόσωπον, τὰ ἐσπευσμένα βήματα τοῦ ὁποῖου ἔκαμαν τὸν Τώνην καὶ τὸν γέροντα ναῦτην, νὰ στραφοῦν, δὲν ἐπενέβαινε νὰ τὴν διακόψῃ.

Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ὁ πρίγκηψ Βόρις.

Εἶχεν ἀναβῇ ἀπὸ τὴν καμπίαν του, διὰ νὰ νανυκτῇ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὴν ἐσπερινὴν αὖραν, ὅταν εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του αἱ κραυγαὶ τῆς μικρᾶς τοῦ αἰχμάλωτος.

Ἀμέσως ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ ἀνάσκελα ὅταν ἀνεγνώρισε πλησίον τῆς τὸν υἱὸν τοῦ γέρου ψαρά, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἶχε παραδώσῃ τὴν ἀνεψιάν του.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις κατῶρθωσεν ἐν τούτοις νὰ συνέλθῃ καὶ, ἐφορμήσας ἐναντίον τοῦ Τώνη, τὸν ἤρπασε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν βραχίονα.

— Παληόπαιδο! τοῦ ἐφώνασε. Ἐδῶ εἶσαι; Ἐπιτέλους, σὲ κρατῶ!

Καί, ὅπως εἶχε κάμῃ πρὸ ὀλίγου ὁ ὑποτακτικὸς του, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ σείῃ τὸ δυστυχισμένον παιδί, νὰ τὸ τραντάξῃ μὲ ὄλην του

τὴν δύναμιν. Ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος πρὸς στιγμὴν τὰ εἶχε χάσῃ, συνῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐσκέφθη, ὅτι τὸ συμφέρον του ἦτο νὰ μὴ δείξῃ κανένα φόβον. Ἀνύψωτε λαιπὸν ὑπερηράνως τὴν κεφαλὴν του καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία δὲν ἔτρεμε καθόλου ἀπεκρίθη:

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι!

Καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸν ἄρπαγα τῆς Ναδίας, ὅχι μόνον ὅλον τὸ μῖσος, ὅλην τὴν ἀποστροφὴν ποῦ τῷ ἐνέπνευσε, ἀλλὰ καὶ ὄλην τὴν χαρὰν ποῦ ἡσθάνετο διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυσταροῦ τοῦ ἐγκλήματος. Ἀλλὰ ὁ πρίγκηψ δὲν τοῦ ἄφισε καιρόν.

— Ἐσὺ λοιπὸν, ἐφώνασε, ἐφανέρωσες, ἂν καὶ σοῦ τὸ εἶχα ἀπαγορεύσῃ, εἰς τὸν πρίγκηπα Σέργιον, ὅτι ἡ κόρη του εἶνε ζωντανή;

Κ' ἐπειδὴ ὁ Τώνης ἐδίσταξε φρονίμως νὰ τ' ὁμολογήσῃ, ὁ κακοῦργος ἐξηλούθησε, σείων αὐτὸν δυνατώτερα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! μίλησε, παληόπαιδο!

Ὁ Τώνης, αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μάλιστα, ἐφώνασε μὲ δύναμιν, ἐγώ. Καὶ τόσο λίγο μετανῶ γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμα, ὥστε θὰ τὸ ξανάκανα χίλιες φορές.

Ὁ πρίγκηψ Βόρις συνέσφιξε τοὺς γρόνθους καὶ κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ κρατηθῇ καὶ διὰ νὰ μὴ συντρίψῃ ἀμέσως τὴν παιδικὴν αὐτὴν θέλησιν, ἡ ὁποία ὠρῶθη ἔξαφνα ἐμπρὸς του τόσο δυνατῇ.

Ἠκολούθησαν τότε ὀλίγαι στιγμαὶ σιωπῆς, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων

Ἡ μικρὰ Ναδία εἰς τὸ πλοῖον!.. (Σελ. 344, στ. γ')

Ἡ Ναδία ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν... (Σελ. 345, στ. α')

Τώνη! Ἐφώνασε, Τωνάκη μου!.. (Σελ. 345, στ. α')

Μάλιστα! ἐφώνασε μὲ δύναμιν, ἐγώ! (Σελ. 345, στ. γ')

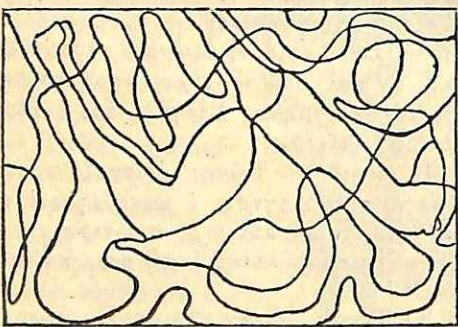
καὶ ὁ Τῶνης ἐπίσης ἠσθάνθη τὸν θυμὸν νὰ βράζῃ εἰς τὰ στήθη του καὶ τὸσον πολὺ, ὥστε, παραμερίζων κάθε φρόνησιν, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πρίγκιπα καὶ ἀτενίζων αὐτὴν μὲ περιφρόνησιν, τῷ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τὴν λέξιν «κακοῦργος!»

(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς, Κεφ. ΙΒ'.]

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἀνάμειξε εἰς αὐτὰς τὰς γραμμὰς, ἂν προσέξτε καλὰ, θάνακλῦψτε μίαν κάμηλον.

Τὴν εἶδτε:—Ἀντιγράψτε τὴν καὶ στείλατε.

β') Πάινιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάντωντος Ἀστέρος

XI	O	A	ΣΕ
ΛΑ	ΛΑΣ	ΛΩΣ	ΖΑ
ΜΙ	ΤΟΝ	ΧΛΗ	ΔΙ
ΩΝ	ΑΤ	ΤΕΣ	ΧΑ

Νὰ συναρμολογήσῃς αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῇ τὰ ὀνόματα τῶν μετεώρων.

γ') Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδόρου Σακελλαροπούλου

— Ροζα, Χαρίλας, Θεόδωρε! ἔλατε νὰ σὰς δώσω.

— Τί καλὸ;

— Αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα.

δ') Διὰ τοὺς Παλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου

Ἄ - *ου* - οἱ *eau* - *ο* - *ι* - *

a αἱ* - *eau.

Νάναγνωσθῇ τὸ Ἑλληνοσύμμετρον τοῦτο.

Ῥύσεις τοῦ 41ου ῥήμου

α.) Ὁ ἀπάχης σχηματίζεται ὀπισθεν εἰς τὸ κενόν, μεταξὺ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδὸς τοῦ χωροφύλακος. — β.) Πειραιεύς, Κόρινθος, Τρίπολις, Ναύπλιον. — γ.) Qui se sent morveux, qu'il se mouche.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LIV

Βουνό, — ποῦ 'ς τ' ἄγρια φρούδια σου

ἀσπράττει ἀγρὸ τὸ χιόνι —

γυμνὴ ἢ σπαθὶὰ τοῦ κεραυνοῦ

τὰ βράχια σου αὐλακώνει.

Κάτω ἀπ' τὴ σκέπη σου φωλιά

ζητοῦν χλωμοὶ οἱ διαβάται

— καὶ σύ, στὴ θύελλα ἀκλόνητο:

«Χτυπάτε! Ἐδῶ, χτυπάτε!»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 153ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ (Διὰ τὴν Α'. ἐξαμηνίαν τοῦ τρέχ. ἔτους)

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος ἐπροκηρύχθη εἰς τὴν Διάπλασιν τοῦ 1915, σελ. 387. Σήμερον δημοσιεύονται τὰ ἀποτελέσματα, ἀπὸς ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ἐγκριμέναι Ἀσκήσεις ἐκ τῶν υποβληθεισῶν Συλλογῶν, εἰς τὰ φυλλάδια 1—26 τοῦ 1916. Αὐτὰ διὰ νὰ μὴ νομίσουν πάλιν μερικοὶ, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ τρέχοντος 157ου Διαγωνισμοῦ, ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ ὁποῦ δημοσιεύονται Ἀσκήσεις ὁλονέν.

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν κάθε ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσαι δημοσιεύονται Ἀσκήσεις περιεχέναι τὴν Συλλογὴν τῶν διαγωνισμένων, ὁ δὲ δεύτερος, πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ὠραῖαι. Τὸ ἀθροίσμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὀρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνισμένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἀθροίσμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον. Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων εἰς ἕκαστον Εὐσημῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἑτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειοῦντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὴν ἡλικίαν τῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Χάρις*, 14+14 [14Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ἡρωικὴ Σάμος, 15+14 [14Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐνα Χιωτάκι*, 15+10 [12Ε].—*Ἰρις*, 13+10 [11Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Μεγὰ Ἑλλάς, 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λορελάι*, 14+8 [11Ε].—*Χιακὴ Ἀνθοδόσμη*, 12+10 [11Ε].—*Ορεστικὸν Δ. Αἰδῆς*, 12+7 [9Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Κοραλία Καστροφίου, 13+8 [10Ε]. Κάκια, 14+6 [10Ε].)

ΕΠΙΔΟΛΟΓΟΣ: Ἀδδα, 12+6 [9Ε]. Ἐυθραία Σιβύλλη, 12+6 [9Ε]. Μυστηριώδης, 13+5 [9Ε]. Ἐνδοξὸς Γαλλία, 12+5 [8Ε]. Δοξαμένος Ρήνος, 12+5 [8Ε]. Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 14+3 [8Ε]. Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα, 11+5 [8Ε]. Παναγιώτης Σ. Καραντζῆς, 10+4 [7Ε]. Φειδίας, 10+3 [6Ε]. Μαραθωνομάχος, 8+4 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἑλληνοπούλα, 7+2 [4Ε]. Νέος Ἑλληνας, 6+2 [4Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἑτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἡρώς τοῦ 1913*, 15+10 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρεζεντά*, 15+9 [12Ε].—*Δημήτριος Στ. Χρησιδής*, 14+9 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μία Τρελλούλα*, 12+10 [11Ε].—*Ἐνδοξὸς Κωνσταντίνος*, 14+8 [11Ε].—*Κωνσταντίνος Κανάσης*, 15+7 [11Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Ὑπερ Πατρίδος, 15+8 [11Ε].)

ΕΠΙΔΟΛΟΓΟΣ: Ἀδθημα τῆς Πατρίδος, 13+8 [10Ε]. Ἰωάν. Χ. Ἀβδελόπουλος, 14+7 [10Ε]. Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, 14+7 [10Ε]. Κόρη τῶν Κυμάτων, 12+8 [10Ε]. Ἐθνικὸν Ὀνειρον, 12+8 [10Ε].

Κόρης τοῦ Λουξεμβούργου, 13+7 [10Ε]. Κυπριακὴ Εὐκλεία, 14+6 [10Ε]. Ὠραία Γαλάτεια, 14+6 [10Ε]. Ποιμενίς τοῦ Ὀλύμπου, 13+6 [9Ε]. Σπυριδίων Γ. Λέγγε-ρης, 13+6 [9Ε]. Ἐνετικὸς Λέων, 15+4 [9Ε]. Μαγευμένο Βασιλόπουλο, 11+7 [9Ε]. Τρελλὸς Κεφαλλονίτης, 12+6 [9Ε]. Μεσοσηνικὴ Ἀκτὴ, 12+6 [9Ε]. Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου, 13+5 [9Ε]. Φιλελεύθερη Κερκυραία, 10+7 [8Ε]. Ἡλιοβασιλευμα, 12+5 [8Ε]. Ἀνθος τῶν Λειμώνων, 12+5 [8Ε]. Σ. Ι. Μακρομυχάλης, 9+7 [8Ε]. Πληγωμένος Ἡπειρώτης, 10+6 [8Ε]. Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, 12+4 [8Ε]. Εὐχὴ τῆς Μάννας, 10+5 [7Ε]. Ἐκτωρ Ἀλβας, 10+5 [7Ε]. Λατρευτὴ Κωνσταντίνος, 10+5 [7Ε]. Γεώργιος Α', 11+4 [7Ε]. Τροπαιοῦχος Ἀρκάς, 11+4 [7Ε]. Τρελλὴ Κορφατοπούλα, 8+6 [7Ε]. Καρυάτις, 10+4 [7Ε]. Ρεμβώδης Σελήνη, 10+3 [6Ε]. Αἱματομένο Ξίφος, 8+4 [6Ε]. Βουλγαροφάγος Ἑλληνας, 9+3 [6Ε]. Ἡρώϊς τῶν Ἀκροκρανίων, 9+3 [6Ε]. Αὐτόνομος Ἡπειρος, 9+3 [6Ε]. Μαρία Κροαζιέ, 9+3 [6Ε]. Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 10+2 [6Ε]. Βόρειον Σέλας, 14+6 [10Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, 8+3 [5Ε]. Τρελλὴ Ξανθοῦλα, 7+3 [5Ε]. Λύρα τῆς Σαπφούς, 7+3 [5Ε]. Μαρκησία τῆς Χάριτος, 8+2 [5Ε]. Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 6+3 [4Ε]. Στενημαχιωτάκι, 4+3 [3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἑτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νικηφόρος*, *Εὐδόξος*, 15+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀλιεὺς τῶν Μαργαριτῶν*, 15+10 [12Ε].—*Ἡρώϊς τῆς Διέγης*, 15+9 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀπόστολος Χ. Ἀβδελόπουλος*, 15+8 [11Ε].—*Δημνιοπούλα*, 13+8 [10Ε].—*Ἑλλάς τοῦ Κωνσταντίνου*, 12+8 [10Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Καλλιτέχνης Φειδίας, 15+8 [11Ε].)

ΕΠΙΔΟΛΟΓΟΣ: Μικρὸς Πρόσκοπος, 13+7 [10Ε]. Ἀνδρόνικος Στ. Χρησιδής, 11+8 [9Ε]. Κόρη τοῦ Γαλοῦ, 11+6 [8Ε]. Ρωβύρος, 10+6 [8Ε]. Τεπερραίου, 9+4 [6Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Τί θὰ πῇ «ἐν τρίτον»;
Ὁ Μαθητής:—Δὲν ξέρω.
Ὁ Διδάσκαλος:—Ὑποθέσει εἰς εἰς εἰς τρεῖς καὶ σύ εἶπες: Τί θὰ ἔκανες;
Ὁ Μαθητής:—Θὰ περίμενα νὰ φύγουν οἱ ἄλλοι δύο, γιὰ νὰ τὸ φάγω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδιάς

Ἡ μαμμά:—Διόκα! ἂν τὸ ξανακάνῃς αὐτὸ, θὰ σὲ κτείσουν στὸ κοττίτσι.

Ἡ Διόκα:—Ποῦ καλὰ, μαμμά. Ἀλλὰ σοῦ τὸ λέω καὶ νὰ τὸ ξέρῃς: αὐτὰ δὲν θὰ κάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Φιλοσόφου

—Μαμμά! μαμμά!.. Ἐνὰς ποντικὸς ἔπεσε μέσα στὸ λάδι!

—Ἐ, καὶ δὲν τὸν ἔφαγες;

—Ὁχι. Ἐρρίξα τὴ γάτα μέσα νὰ τὸν πιάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μιμῆδας

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἑυκλείδου
τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1916.

ΠΩΣ τῷ ταχὺ σήμερον... νῆχω λίγο τόπο παρὰ πᾶν δι' Ἀλληλογραφίαν; Μὰ νά, ξέρω καὶ ἐγώ; Ἐτοί εἴπα. Τ' ἀποτελέσματα τῶν Ἀσκήσεων δὲν ἔπαισαν πολὺ. Χρυσάνθεμα τοῦ Τέλλου Ἀγρὰ δὲν εἶχε πρὸς ἓνα. Παιδικὰ Πνεύματα φθάνουν τρία καὶ κατὰ. Ὡστε, τυχεροὶ ὅσοι μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐδομοῦδα!

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, νὰ ἔνα τηλεγράφημα. Τὸ ἔλαβα τὴν περασμένην Κυριακὴν ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον: «Σύλλογος *Κορῆς*, συνηθροισμένοι δι' ἑορτήν, ἀποστέλλει Διὰπλάσει θερμὰς εὐχὰς. Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ τὰ καλὰ μου παιδιὰ, ποὺ ἐσκέφθησαν νὰ μοῦ στείλουν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Μ' ἔκαναν νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ νοερώς εἰς τὴν ὠραίαν τὴν ἑορτήν. Ἀλλ' οὐκ ἐπρόκειτο εἶναι λάθος καὶ τὸ πρόγραμμά της, ὥστε ἡ ἑορτὴ νὰ γίνῃ. Ἰδοὺ καὶ συτὰ: «Χορωδία ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου. —Μέγα ἐμβατήριον τῆς Ἑλευθερίας τῆς Ἑλλάδος. (Σένεριν Λεονί) κλειδοκύμβαλον ὑπὸ Μαρίας Κόρη. —Κλήρωσις τοῦ Λαχείου (διάφορα ἐργαλεῖα καὶ κομψοτεχνήματα, προσφερόμενα ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, πρὸς ἔγγραφον ἀπορῶν εἰς τὴν Διάπλασιν). —Σονάτα τοῦ Σοῦμικων κλειδοκύμβαλον ἀ 4 mains, ὑπὸ Παλλοῦς Σταυριδάκη καὶ Μυρσίνης Ἀλεπουδέλη. —Διάλειμμα (κουσεντούλα, ἔ). —Ἀπαγγελία. —Ἀσμα με κλειδοκύμβαλον. —Δουστὰ Λαμπροῦ, grande variation pour piano ἀ 6 mains, ὑπὸ Ρίτα, Κόρη, Λορελάι καὶ Δοξαμένον Ρήνον. Μὴ συνοδεῖται βιολιό καὶ μανδολίνο, ὑπὸ Μιχέλλας καὶ Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως. —Χορὸς εὐρωπαϊκὸς καὶ κρητικὸς. —Surprise (φωτογράφησις).» Ὠραῖον ἔ; Καὶ τώρα περιμένω ταχυδρομικῶς λεπτομερείας καὶ... τὴν φωτογραφίαν.

Τὸ *Κόμμα* τῶν Φιλελευθέρων, ὅς ἓνα παλαιὸν τὸν γράμμα, ποῦ δὲν ξέρω πῶς; μόλις σήμερον ἔφθασε στὰ χέρι μου, γράφει: «Πολλοὶ παραπονούνται διὰ τὴν τροχιδρομικὴν ἀπεργίαν. Ἐγώ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνδιαφέρωμαι διόλου. Διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι ἔχω μέσον συγκοινωνίας: τὸ ποδήλατόν μου. Αὐτὸ μὲ μεταφέρει δωρεάν καὶ πολὺ ταχύτερον ἀπὸ τὸ τραίνο, ὅπουδὲποτε καὶ ἂν θέλω. Στὸ Φάλλορον θέλω νὰ πάω, στήν Κηφισσιὰ, εἰς τὴν γραφεῖόν σου νὰ ἔλθω; δὲν ἔχω παρὰ νὰ τὸ καθάλλικωσω.» Ἀλήθεια, τί καλὸ ποῦ εἶνε τὸ ποδήλατόν γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ κρῖμα ποῦ πέρασε γιὰς Ἀθῆνας ἡ μύδα του. Ἀλλ' ὅμως, καὶ παρὰ τὸ ποδήλατόν του καὶ ἔτρεχε. Τώρα τὰ παιδιὰ ποῦ μεταχειρίζονται τὸ ταχύ καὶ ὑγιεινὸν αὐτὸ «μέσον συγκοινωνίας», εἶνε μετρημένα.

Ναί, *Τρελλὴ Ξανθοῦλα*, «τὸ βέβαιον εἶνε» ὅτι ἀργήσας πολὺ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ δὲν ἔχεις γι' αὐτὸ καμμίαν δικαιολογίαν. Τί νὰ σοῦ κάνω τώρα; Νόρηξω καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἄλλο τόσο; Δὲν μοῦ βαρύνει ἡ καρδιά. Λοιπὸν, τὰ γράμματά σου—ἐννοεῖς βέβαια τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα, —ἐμένα μάρεσαν πολὺ. Εἶνε συμπαθητικὰ καὶ εὐαγνίστα, Μόνον ποῦ αὐτὸ τὸ εἶδος—τὰ στρεβλά, —δὲν ἐπιδέχονται μεγάλη βία, γιὰτὶ τότε γίνονται ἀνυπόφορα. Νομίζω, ὅτι εἰ φίλη, διὰ τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷς, μοῦ ἀνέγγειλε τὸν θάνατον τῆς γαριτῆς της. Σοῦ ἔστειλα τετραδιά.

Διὰτὶ, *Μουμουρίσμα τῶν Φύλλων*, ὁ ἀδελφός σου, ἐνὸς θέλει, δὲν ἀποφασίζει νὰ πάρῃ ψευδώνυμον; Περὶ ἐγὼ νὰ εἶνε ἐξ ἑκὼν συνδρομητής καὶ νὰ μὴ μοῦ ἔχῃ γράψῃ παρὰ ἓνα γράμμα τὸ 1910! Πῆ; τοῦ ἐκ μέρους; μοῦ εἶνε καίρι; νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Ἄν ἔπρεπε Ἀθρόον ἢ περὶ τῆς ἐρωτῆς, θὰ τὸ ἔδωκε εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Μιμῆδα, ἔσπευσε πολὺ νὰ παραπονεθῇ; ὅτι δὲν σάγαπῃ. Ἐγὼ σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ δταν ἔλαβα τὸ δεύτερον γράμμα σου καὶ ἡ εἶδος; βέβαια τὴν ἀπάντησί μου στὸ περασμένον φύλλο. Τὸ «Ναυούρισμα» μοῦ ἄρεσε! ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε, ὅτι ἔχῃ τύχη νὰ δημοσιευθῇ; Νὰ μὴν πῇ; πάλι ὅτι δὲν σάγαπῃ, ἂν δὲν σ' εὐνοήσῃ ὁ κλήρος.

Κ' ἔνα παρόραμα: Εἰς τὰ ποτεῖσματα τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀύστρου, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ *Μέγας Πύρρος* ἐτυπώθη κατὰ λάθος *Μέγας Ἡπειρώτης*. Δεδομένου ὅτι ψευδώνυμον *Μέγας Ἡπειρώτης* δὲν ἔχομεν, ἐνόησαν ὅτι τὸ Γ'. Βραβεῖον τῆς *Μεσσίας Τάξεως* ἀνήκει εἰς τὸν *Μέγαν Πύρρον* καὶ διορθώσατε τὸ ὅτι εἰς τὸ φύλλον σελ.

Ἀπὸ τὸν *Βενιζέλου*, ὠραῖοτατον τὸ ἐκτενές γράμμα ποῦ μοῦ ὑπεσέβη; ἀπὸ τὴν ἐφορῆν, μὲ τὴν περιγραφήν της ζωῆς; ποῦ κάνει; ἐκεῖ. Ἀλλὰ πῶς ἐπρόκειτο καὶ ἐγὼ μ' ἐκείνου; τοῦ κλέψης, ποῦ μπῆκαν τὴ νύκτα ἀπὸ τὸ παρὰθυρο! Ἡσυχασα μόνον δταν διαβάσῃς, ὅτι ἔργον ἀπρακτικὸν ἀπὸ τὸ φόβον σου, ἅμα εἶδαν ὅτι τοῦ ἀκούσται, Σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ τετραφύλλον τριφύλλο, ποῦ μοῦ ἔστειλες γιὰ γούρι.

Πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὸ πᾶν σου, Ἀνθος τῶν *Λειμώνων*. Ἀπὸ ἓνα παραστράχημα στὸ μπῆνιο, νὰ πῆσῃ, νὰ κυττάσῃς; τὸ ποδὶ σου τόσο ἄσχημα. νὰ μείνῃς στὸ κρεββάτι 56 ἡμέρες καὶ ἀκόμη νὰ μὴ μπῇς; νὰ φορέσῃς παπούτσι! Σοῦ συνίστω νὰ μὴν τὸ κουράζῃς, τώρα ποῦ ἀρχίζεις νὰ περπατᾷς. Κ' εὐχομαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα, ὅτι ἔχεις; τελεῖς; καλὰ. Ἐλαβὰ, εὐχαριστῶ.

Βεβαίως, *Κάκια*, διαγωνισμοὺς διηγῆται; ἐπὶ τί βάσει πολλῶν εἰκόνων, εἶνε εὐκολότερον ἀπὸ διαγωνισμὸν ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς μόνον. Ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς; ὅλα τὰ παιδιὰ, καὶ τὰ μικρότερα. Δι' αὐτὸ δίδω θέμα κατάλληλον δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, διότι μὴ νομίσῃς, ὅτι διὰ τοὺς πῶς μεγάλους εἶνε πάλι παιχιδάκι ἡ σύνθεσις διηγήματος; ἐπὶ τῇ βάσει πολλῶν εἰκόνων. Κάθε ἄλλο! Οἱ μικροὶ θὰ τὸ ἐπιχειρήσουν καὶ ἡ ἀφελήθησιν; ἀλλὰ οἱ μεγάλοι θὰ τὸ κάμουν καλὰ καὶ θὰ βραβευθῶν. Ἄν καὶ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ καὶ ἓνα μικρὸν, γράφον μὲ τὴν φυσικὴν ἀφελειαν τῆς ἡλικίας; του, ποῦ ἓνα; μεγάλος πρέπει νὰ τὴν μιμηθῇ.

Τὸ κατάλαβες, *Πατριὸν Βιομήχανε*, ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶπες γυρίσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀπὸ τῆς σχολοῦλάς σου ἔχον τὸ γραμματάκι σου. Ἐγὼ λατὰ καὶ μὲ τὸ λαγάκι τοῦ μικροῦ ἀδελφου σου, ποῦ δταν τοῦ εἶπατε, ὅτι ἐπὶ τῇ γάτα καὶ γιὰτὶ ἦταν πολλὰ, ὥστε; «Τὸ ὅτι κάνουν καὶ ἡ μαμμάδες; ἅμα ἔχουν τέσσαρα παιδιὰ, πετοῦν τὰ δύο;»—Σοῦ ἔστειλα Μ. Μυστικὰ.

Ἀργήσας, ἀλήθεια, νὰ μοῦ γράψῃς; Ἡρώϊς Ἑλληνοπούλα, ἀλλὰ σύ, βλέπω, εἶπες: «ἀποχρώντας λόγους» ὅπως λένε καὶ οἱ καθηγηταί. Σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν ὀνείρον σου τὸν ὅτι σοῦ εὐχομαι νὰ μαθῇς πάντα καλὰ ἀπὸ τὸν ξενιτευμένον ἀδελφόν σου. Ναί, μερικὰ ψευδῶν, εἰς τὸ προηγ. φύλλον, ἐτυπώθησαν μετὰ τὸν ὀνείρον σου, ὅτι ἔχῃ τύχη νὰ δημοσιευθῇ. Ἄν ἔπρεπε Ἀθρόον ἢ περὶ τῆς ἐρωτῆς, θὰ τὸ ἔδωκε εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Σοῦ ἔστειλα τετραδιά.

Φιλελεύθερη Κερκυραία, ὁ Ἑλληνας Κα-βοῦ ὀφείλει καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους τετραδιά Μ. Μυστικῶν, ἐπειδὴ εἶνε ἀσθενὴς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ γράψῃ. Ἐλπίζω νὰ στείλῃ εἰς; διόλου, ἅμα γίνῃ καλὰ.

Δοξαμένον Εἰκοστήνα, ὁ τρέχων Διαγωνισμὸς

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων εἶνε δι' ὅλην τὴν 6' ἐξαμηνίαν τοῦ 1916. Τελειώνει λοιπὸν τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἀλλὰ ἓνα μῆνα π

